

ΕΤΟΣ 55ον

25 Μαρτίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 12 (2808)

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Μεγάλη καί χαρμόσυνη ἡ σημερινή ἡμέρα. Ἐορτάζουμε τόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου, τόν εὐαγγελισμό ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. «Εὐαγγελίζου, γῆ, χαράν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τήν δόξαν», ψάλλοιμε σήμερα. Καί δικαίως, ἀφοῦ ἡ σκλαβωμένη ἀπό τήν ἁμαρτία ἀνθρωπότητα πού περίμενε τό εὐαγγέλιο τῆς λιτρώσεως, τώρα ἀκούει τόν πανευφρόσυνο χαιρετισμό τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ πρὸς τήν ἀγνή κόρη, τήν Παρθένο Μαρία: «Χαῖρε, κεκαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σου· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί» (Λουκ. 1,28). Τό σχέδιο τῆς ἀπέιρου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία μας ἀποκαλύπτεται καί γίνεται γνωστό. Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ παίρνει τή δική μας ἀνθρώπινη φύση, γίνεται ὅμοιος μέ μᾶς χωρίς ἁμαρτίες, γιά νά μᾶς σώσει ἀπό τή φθορά καί τόν θάνατο. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος ωραιότατα καί θεολογικότατα γράφει: « Ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσται». Κατ' ἐξοχήν δέ τή σημερινή ἡμέρα θεῖοι καί ἱεροί ὕμνοι ἀρμόζουν γιά τήν Πάναγγο Θεοτόκο, γιατί κατά τόν Κύριλλο Ἀλεξανδρείας ἀνεδείχθη «τό σεμνόν κειμήλιον ἀπάσης τῆς οἰκουμένης» καί κατά τόν Δαμασκνὸ ἐξυπηρέτησε τήν παγκόσμιο σωτηρία «ὅπως ἡ ἀρχαία βουλή τοῦ Θεοῦ, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως καί τῆς ἡμῶν θεώσεως πληρωθῆ». Ἔτσι προκύπτει κατά τήν ἀγία Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι τόν Θεό «ἠαυτεύομεν» καί τήν Παναγία «τιμῶμεν».

Ὁ ἀπ. Παῦλος καί τῆς «σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον»

Αὐτό τό κεφάλαιο τῆς σωτηρίας μας, τό θεῖο ὑπερφυσικό γεγονός τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου, προσεγγίζει ὁ ἀπ. Παῦλος στή σημερινή ἀποστολική περικοπή ἀπό τήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του. «Ὁ ἀγιάζων καί οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνός πάντες» (Ἑβρ. 2,11) εἶναι ἡ πρώτη φράση. Σ' αὐτή διατυπώνεται ἡ δογματική διδασκαλία ὅτι «ὁ Πατήρ εἶναι ἀγέννητος, αἰδίως γεννῶν τόν Υἱόν τοῦ Θε-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. β' 11-18)

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ σωτήρας μας

Ὁ τε γὰρ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· ἀπαγγεῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε· καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτῶ· καὶ πάλιν· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινωνήκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας. Οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ. Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

οὐ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων» καὶ στή συνέχεια «καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελήθοντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα». Ἔτσι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι γέννημα τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου, τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ἀλλ' ἔρχεται στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία ὡς «ὁ νέος, ὁ δεύτερος καὶ ἔσχατος Ἀδάμ». Ἀπὸ ἑνὸς καὶ τὸν αὐτὸ Θεὸ Πατέρα ἔχουν τὴν προέλευση οἱ ἀνθρωποὶ πού ἀγιάζονται καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Πατρὸς πού ἀγιάζει. Γι' αὐτό, προχωρώντας ὁ Ἀπόστολος γράφει ὅτι ὁ Χριστὸς «οὐκ ἐπαισχύνεται», δὲν διστάζει καὶ δὲν ντρέπεται νὰ ὀνομάζει τοὺς ἀνθρώπους ἀδελφούς του καὶ νὰ διακηρύττει σὲ προφητικά χωρία τῆς Π. Διαθήκης, πού παραθέτει ὁ Παῦλος, ὅτι: «Ἀπαγγεῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε» (Έβρ. 2, 12). Ἐνώπιόν μας ἡ ἄφθαστη συγκατάβαση τοῦ Θεανθρώπου. Ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀναφωνεῖ: «Αὐτὸς πού εἶναι ἄπειρος χωρεῖται στὴν περιορισμένη ἀνθρώπινη φύση. Ποιὸς μπορεῖ νὰ παραστήσει πόσος εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς ἀγαθότητός Του»! Ὁ Χριστὸς νὰ μᾶς ἀποκαλεῖ ἀδελφούς Του.

Ἡ μέγιστη κληρονομιά

Ἄλλ' ἢ ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου πού ἀναγγέλλεται μὲ τὸν Εὐαγγελισμό καὶ μνημονεύεται στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ἔχει μιά συνέχεια σχετιζόμενη ἄμεσα καὶ στενά μὲ τὸν καθένα μας. Ὁ πιστὸς ἐνσωματούμενος στό μυστικό σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ ἐνδουόμενος Αὐτόν συμμετέχει στὴ δόξα Του. Καὶ αὐτὸ συντελεῖται στὸν χώρο τῆς Ἐκκλησίας, γιατί ἡ συνέχεια τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἐκ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Διότι καί ἐκεῖνος πού ἀγιάζει καί ἐκεῖνοι πού ἀγιάζονται, ἔχουν ὅλοι τήν ἰδίαν καταγωγήν. Διά τόν λόγον αὐτόν, δέν ἐντρέπεται νά τοὺς ὀνομάζῃ ἀδελφούς, ὅταν λέγῃ, θά ἀναγγείλω τό ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, εἰς τό μέσον συνάξεως θά σέ ὑμνήσω, καί πάλιν, Ἐγώ θά ἔχω τήν πεποίθησίν μου εἰς αὐτόν, καί πάλιν· Ἰδοὺ ἐγώ καί τά παιδιά τά ὁποῖα μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός. Ἐπειδή λοιπόν τά παιδιά ἔχουν αἷμα καί σάρκα, διά τοῦτο καί αὐτός, κατά παρόμοιον τρόπον, ἐγινε μέτοχος τῶν ἰδίων, διά νά καταργήσῃ διά τοῦ θανάτου ἐκεῖνον πού ἔχει τήν δύναμιν τοῦ θανάτου, δηλαδή τόν διάβολον, καί νά ἐλευθερώσῃ ἐκείνους πού, ἀπό τόν φόβον τοῦ θανάτου, ἦσαν ὑποδουλωμένοι καθ' ὅλην τήν ζωήν των. Διότι, βέβαια, δέν ἔρχεται νά βοηθήσῃ ἀγγέλους, ἀλλά ἔρχεται νά βοηθήσῃ ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ. Διά τοῦτο ἔπρεπε νά γίνῃ καθ' ὅλα ὅμοιος μέ τοὺς ἀδελφούς του, διά νά εἶναι εὐσπλαχνος καί πιστός ἀρχιερεὺς εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά μπορῇ νά ἐξιλεώσῃ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ. Διότι ἐπειδή ὑπέφερε ὁ ἴδιος μέ ὅσα ἐδοκιμάσθηκε, εἶναι ἱκανός νά βοηθήσῃ ἐκείνους πού δοκιμάζονται.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

κλήσια. Ὁ Ἰησοῦς ἐρχόμενος στή γῆ ἰδρύει αὐτή τή νέα κατάσταση, τή θαυμαστή καί μουσική κοινωνία ἀνθρώπων καί Θεοῦ. Ἐκεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία αὐτή ἡ καλή ἀγγελία, τό Εὐαγγέλιο, διδάσκει τόν κόσμον καί ἐνδυναμώνει τήν πίστη. Ἀπ' αὐτή τήν πίστη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐμπνεόμενοι καί οἱ πρόγονοί μας Πανέλληνες κατά τό 1821 ξεσηκώθηκαν καί ἀγωνίστηκαν γιά τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδος, τόν ἀγῶνα τῶν ὁποίων τιμοῦμε σήμερα μέ τήν ἐθνική μας ἑορτή. Οἱ συχνές ἀναφορές τῶν ἡρώων αὐτῶν πατέρων μας στόν Θεό, στόν Χριστό καί τήν Παναγία, τί ἄλλο μαρτυροῦν παρά τήν βαθιά τους πεποίθησιν ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ Γένους εἶναι ἡ πίστη στά ἑλληνορθόδοξα ἰδεώδη. Αὐτό διετράνωσαν ὅλοι τους ἀπό τόν Κολλοκοτρώνη μέχρι τόν Μακρυγιάννη. Γι' αὐτό, ἐπιτακτικό χρέος ἔχει ὁ κάθε νεοέλληνας νά διαφυλάξῃ σέ τοῦτο τόν αἱματοβαμμένο καί εὐλογημένο τόπο τή μέγιστη κληρονομία πού ὀνομάζεται «ἀγία πίστη».

Ἀρχιμ. Χ. Π.

25 Μαρτίου 2007: Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ
ΛΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ, Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας

Ἦχος: πλ. δ' – Ἐωθινόν: Η' – Ἀπόστολος: Ἐβρ. β' 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. α' 24 - 38.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 1 Ἀπριλίου, Τῶν Βαῖων.

Ἀπόστολος: Φίλιπ. δ' 4-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. β' 1-18.

Internet και ούτοπία

«Κυβερνο-χώρο» αποκαλούμε τό Internet, αλλά ο χώρος του δέν έχει έκτόπισμα υλικό, δέν έχει μέρος χειροπιαστό στήν άπλωσιά τής γής, εΐναι εΐκονικός, «άνύπαρκτος». Κι όμως, εκατομμύρια άνθρωποι τόν περιδιαβαΐνουν καθημερινά: έπισκεΐπονται ίστοσεΐδες, κάνουν άγορές, τόν χρησιμοποιοΐν γιά τή δουλειά, τίς σπουδές, τήν ψυχαγωγία τούς· στέλνουν μηνύματα, «άνεβάζουν» και «κατεβάζουν» πληροφορίες, άρχεΐα ήχου και εΐκόνας, βίντεο. Τόν έχουν όνομάσει «τό μεγαλύτερο έπίτευγμα τής Δημοκρατίας», τής «άνοικτής κοινωνίας»: εΐναι ή εύκολότερη δυνατότητα έκφρασης τοΰ καθενός, ό τόπος συνάντησης εκατομμυρίων ανθρώπων πάνω στή γή – κι όμως, δέν εΐναι τόπος, εΐναι «ού-τόπος», μιά άξιοθαΐμαστη ούτοπία.

Ήσ μΐν ξεχνάμε: στίς ούτοπίες κρύβονται τά ευγενέστερα όράματα, αλλά και οι χειρότερες έμμονές· και ό διπλανός –ό κάθε διπλανός– γίνεται «πλυσίον» μόνο όταν ύπάρχει πλάι μας σωματικά, ως όντότητα προσιτή σ' όλες μας τίς αισθήσεις. Ήξίζει νά προβληματιστεί κανείς και νά προβεί στίς προσωπικές του αξιολογήσεις, ώστε νά μπορέσει νά θέσει μέσα του τά όρια τοΰ χώρου και τοΰ χρόνου του, τά όρια τοΰ κόσμου του.

**Άκούστε στόν Ραδιοφωνικό Σταθμό
τής Έκκλησίας τής Ελλάδος
«Διορθόδοξα, Διαχριστιανικά και Διαθρησκευτικά
θέματα», μέ τόν Άρχιμ. Γαβριήλ Παπανικολάου
Κάθε Τρίτη στίς 22.00**

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο και ώρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τής «Φωνής Κυρίου», στόν Ί. Ναό Άγίας Ειρήνης (όδ. Αϊόλου) Άθήνα. Προηγείται ή Άκολουθία τοΰ Έσπερινοΰ, στήν όποία περιστασιακώς θά χοροστατεί ό Μακ. Άρχιεπίσκοπος και θά όμιλεί. 2) Κάθε Δευτέρα και ώρα 4.30 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τής «Φωνής Κυρίου» στόν Ί. Προσκυνηματικό Ναό Άγίας Βαρβάρας στόν όμώνυμο Δΐμο Άττικής. Προηγείται ή Παράκληση τής Άγίας και όμιλεί ένας άπό τούς Έφημερίους τοΰ Ίερού Ναοΰ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθόδοξου πίστεως και ζωής τής «Άποστολικής Διακονίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος». Ίασιού 1, 115 21 Άθήνα. Έκδότης - Διευθυντής: Έπίσκοπος Φαναρίου Άγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ύπό τών ίερών ναών διανέμεται δωρεάν. Έκ τοΰ Τυπογραφείου τής Άποστολικής Διακονίας.

Ή «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' όλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οί «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τών φοιτητών τοΰ Θεολογικού Οικοτροφείου τής Άποστολικής Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm